

Judit unatkozva nézte az óráját. Már fél négy is elmúlt, ideje lenne elkezdeniük - gondolta. A nagy előadóteremben füllesztően megrekedt a levegő. A bent ülő emberek fojtott hangú beszélgetéssel múltatták az időt. Judit most már sajnálta, hogy mégsem hívta el valamelyik kolléganőjét erre az előadásra. Senkit sem ismert, és kezdte magát kényelmetlenül érezni. Lopva körülsandított, hogy más is ül-e egyedül, de nem igazán sikerült ilyen embert felfedeznie.

A nézelődésének a telefonja vetett véget. Judit felkapta, de amint ránézett a kijelzőre, dühös arccal visszadobta. Már megint Alex az. Százszor megmondtam már neki, hogy ne hívogassa. - Miért nem érti meg, hogy már nem akarok tőle semmit? - gondolta, majd rámeredt a kitartóan rezgő készülékre. Az még ficánkolt egy kis ideig, majd elcsendesedett. Judit fellélegzett, és hátra dőlt. Az ajtón ekkor egy csinos, fiatal nő lépett be. Riadtan körülnézett, majd elindult Judit felé. Az asszony először nem is vette észre a közeledőt, csak mikor már ott állt mellette.

- Elnézést, szabad ez a hely? - kérdezte félszegen mosolyogva, miközben a Judit melletti ülésre mutatott.

- Persze - felelte gyorsan Judit, majd arrébb húzódott. A jövevény leült, és felé fordult.

- Jó, hogy még nem kezdték el. Nagyon félttem, hogy elkések. Tudja a közlekedés - mondta.

- Ne is mondja. Alig tudtam parkoló helyet találni - felelte Judit, aki nagyon örült a nem várt beszélgetőpartnernek. Ahogy jobban szemügyre vette a nőt, megállapította, hogy a húszas évei elején járhat. Mosolyogva nyugtázta, hogy a maga 32 évével, semmivel sem néz ki rosszabbul, mint a mellette ülő.

- A nevem Judit. Nagyon örvendek - mondta Judit, és a nő felé nyújtotta jobbját.

- Úgyszintén. Én Sára vagyok - felelte a másik, miközben kezet fogtak. - Maga is üzletkötő?

- Igen, már jó ideje. És Ön?

- Én csak nemrég kezdtem. A főnököm küldött ide, hogy tájékozódjak a legújabb szakmai módszerekről - felelte Sára, de kicsit megbánta, hogy elárulta, hogy kezdő. Judit azonban ugyanolyan kedvesen mosolygott, mint eddig, és ez megnyugtatta.

- Az sosem árt. Én is ezért vagyok itt. Remélem, hogy hamarosan el is kezdik, mert még el kell mennem a gyerekért az oviba - mondta.

- Hány gyereke van?- kérdezte kíváncsian Sára.

- Még csak ez az egy. Évike a neve - felelte Judit. Mindig boldog volt, ha a kislányáról beszélhetett. A gyerek 5 éves volt és egy igazi kis rosszcsont. Judit kíváncsi is volt, hogy ma milyen panasszal fogja fogadni az óvónő.

- Nekem még nincs gyereke, de nagyon szeretnék. Bár a barátom, nem osztja a nézetemet ebben az ügyben... - mondta kicsit szomorúan Sára - Ő 35 éves, de azt mondja, hogy még túl fiatalok vagyunk hozzá.

- Az én férjem 30 volt mikor Évike megszületett. Nagyon vártuk, és a legboldogabb férfinek tűnt, mikor először a kezébe fogta. Szerintem a maga barátjára is hamarosan rá fognak törni az apai érzések - felelte Judit együtt érzően. Jól emlékezett még arra a napra, amikor Kálmán először meglátogatta őt a szülés után. A kicsi Évi jóllakottan szunyókált mellette, és a férfi könnyes szemmel figyelte őket. Judit azóta is úgy érezte, hogy akkor volt a legboldogabb az életében.

- Remélem, hogy igaza lesz. De az biztos, hogy még egy ideig nem is gondolhatok ilyenre. Ugyanis... a barátom... szóval még nős. De nagyon rossz a házassága. Csak idő kérdése, hogy elváljon - mondta Sára. Teljesen meglepődött azon, hogy ilyen személyes dolgokat elárul egy ismeretlen nőnek. De Judit olyan rendesnek és kedvesnek látszott, hogy szinte maguktól jöttek

a szavak.

- Ez meglep. Maga olyan szép és fiatal, biztos tudna találni egy egyedülálló férfit is - felelte Judit, de azonnal meg is bánta szavait - Ne haragudjon az őszinteségemért. Természetesen semmi közöm az ügghöz.

- Semmi baj, ne szabadkozzon - mondta gyorsan Sára. Furcsa módon egy kicsit sem érezte magát kényelmetlenül. - Szerelmes lettem. Ennyi az egész.

- Van ilyen. Én nem ítélem el magát. Ha magának így jó, akkor egészségére.

- Erre nem tudok mit mondani. Most még így állunk, de biztos jót fog hozni a jövő - Sára hálás volt Judit szavaiért. Eddig mindenki elítélte. Senkitől sem kapott biztató szavakat.

A teremben ülő emberek tovább zsidongtak és egyre türelmetlenebbül várták a kezdést. Judit és Sára elmélyülten hallgattak. Judit gondolatai már az otthoni teendőik körül jártak. Kálmánnak ma volt a rendes heti kártyapartija az egyik munkatársánál, így semmiben sem tudott segíteni neki. Gondolataiból Sára riasztotta fel.

- Úgy látom, hogy nem fogunk egyhamar végezni. Fel kéne hívnom a barátomat, hogy késni fogok.

- Mennek valahova ma este? - kérdezte Judit.

- Nem. Ritkán mozdulunk ki. Azt hiszem, nem kell megmagyaráznom, hogy miért. Ezt az estét minden héten otthon töltjük. Tényleg, valamelyik nap megihathatnánk együtt egy kávé.

Beszélgethetnék egy kicsit - vetette fel mosolyogva Sára. Judit visszamosolygott. Úgy érezte, hogy talán még barátnők is lehetnének ezzel a lánnyal.

- Nagyon szívesen. Majd megnézem a naptáramat, hogy melyik nap érek rá. Tudja a sok tárgyalás.

- Ismerős helyzet. A barátommal is mindig az időegyeztetésen veszünk össze. Hmm... szeretne róla látni egy képet?

- Persze - felelte Judit kíváncsian, bár egy kis hátsó szándékot is érzett magában. Kíváncsi volt annak az arcára, aki így becsapja a családját.

- Mindig magamnál hordom ezt - csevegett tovább Sára miközben előhúzta a képet, és Judit felé mutatta. Egy pillantás volt az egész. Judit arcára ráfagyott a mosoly. Nem akart hinni a szemének. A kép Kálmánt ábrázolta. Oldalán Sára mosolygott boldogan. Judit a nő szemébe nézett, aki semmit sem vett észre a változásból.

- Ugye milyen jóképű? Csoda, hogy beleszerettem? - kérdezte Sára. Judit kényszeredetten mosolygott, majd letörölte a homlokán hirtelen megjelent izzadságcseppeket. Eltompult agyában megfogalmazódott egy ötlet.

- Tényleg jóképű. Én is mutassak képet a férjemről? - kérdezte szinte suttogva. Sára lelkesen bólintott. Judit belenyúlt a táskájába, és felmutatta a képet, majd várta a reakciót. Sára szinte ugyanúgy viselkedett, mint ő.

- Meglepődött igaz? Ugye, nem ezt várta? Mit mondott Kálmán rólam? Ne, ne is mondjon semmit... kitalálom. Ugye azt, hogy egy munkamániás, korán öregedő asszony vagyok, aki már nem az a nő, akit megismert. Igaz?

- Körülbelül. Úristen... Nem hiszem el. Ez... - Sára ordítani szeretett volna, de mintha megfagyott volna a torka. - Ugye, még sosem beszéltek róla, hogy el fognak válni?

- Nem.

- Persze, hogy nem. Mit is gondoltál te buta kislány? Bedőltél a szokásos szövegnek. Hagyjad, hogy hülyét csináljanak belőled. - Sára már inkább önmagának beszélt, mint a mellette ülő nőnek. Judit elégedettséget érzett. Amit mindig is gyanított, az most beigazolódott. Kálmánnak ez a lány a szeretője. Nem gondolta volna, hogy így fogja megtudni, de egyáltalán nem bánta a

dolgot. Szóval ezért volt olyan fontos Kálmánnak minden héten kártyáznia. Nagyon fáj a szíve, de intelligensebb volt annál, semhogy jelenetet rendezzen. Tudta, hogy Kálmán sohasem hagyná el őt egy kis üdítő románc kedvéért. Furcsa módon még Sárát is megsajnálta egy kicsit.

- Nézze! Én szeretem a férjemet. Nem akarok tőle elválni. Szerintem lépjen túl ezen. Maga még fiatal. Majd talál valaki mást. Higgyen nekem.

- Miért mondja ezt? Nem haragszik rám?

- Nos, nem mondhatnám, hogy táncolok az örömtől. De nem akarok jelenetet rendezni.

Felnőttök vagyunk. A férjem szórakozott egy kicsit és ennyi volt. Azt gondolom, hogy ez a helyzet így nagyon abszurd. Sem az idő, sem a hely nem alkalmas arra, hogy ilyen ügyekről beszéljünk. Menjünk, igyunk egy kávét - javasolta Judit, és felvette a táskáját. Sára szó nélkül követte a nőt. Már nem sietett haza, mert Kálmánt nem akarta ott találni. Soha többé.

*

Pár nap múlva Sára szomorúan üldögélt a tévé előtt. Még mindig nem heverte ki a történeteket. Kálmán csak egy rövid üzenetet küldött neki, hogy kibékült a feleségével, és hogy kettejük között mindennek vége. Az igazat megvallva, Sára nem is várt mást. Két átvirrasztott éjszaka után rájött, hogy Judit viselkedése csodálatra méltó volt. A kávézóban töltött óra alatt egyszer sem emelte föl a hangját. Diplomátikus és megértő volt. Végig megőrizte a méltóságát. Sára elmondta neki, hogy esze ágában sincs tönkretenni a családjukat. Lelépett a színről. Ezt kellett tennie. Így volt helyes. De a lelke még mindig sajgott. Nem tudott magához térni. A telefon hangja ekkor riasztóan vágott bele a csendbe.

- Tessék - szólta bele Sára a kagylóba, de a választól majdnem leejtette a készüléket. Judit volt az.

- Jó estét Sára. Ne haragudjon, hogy zavarom. Biztos csodálkozik, hogy felhívtam.

- Egyáltalán nem zavar. De... mit akar? Azt hittem, hogy mindent megbeszéltünk.

- Igen, de egy kicsit rosszul érzem magamat maga miatt...

- Van is miért, hisz lefeküdtem a férjével.

- Nem, nem. Féltreértett. Én maga miatt vagyok ideges. Tudom, hogy hihetetlen, de sajnálom magát. Egyszer régen én is voltam hasonló helyzetben, így tudom, hogy mit érez. Talán ezért is nem haragszom magára. Szóval gondolkodtam... és nem akar megismerkedni egy kedves férfival?

- Hogy? Micsoda? Ismerkedni? Maga akar nekem barátot szerezni?- Sára nevetni kezdett.

- Igen. Van egy kollégám. Alex a neve, és szerintem jól összeillenek. Még nincs felesége..

- Ez most komoly? Nem csak ugrat?- Sára még mindig nem tudta abbahagyni a nevetést, de belül elgondolkodott. Végül is miért ne? Két legyet ütne egy csapásra. Egyrésztől lehet, hogy megtalálná az igazit, másrésztől pedig visszavághatna Kálmánnak.

- Nem ugratom. Végül is, a férjem magának is hazudott, nem csak nekem. Itt ő volt a hunyó. Ilyen könnyen megússza? Gondolja csak el, hogy milyen arcot fog vágni, ha magukat meglátja együtt. Hát még akkor mikor megtudja, hogy a boldogságukat nekem köszönhetik. Ez lenne az igazi elégtétel. Magának is, és nekem is. Mit szól hozzá?

Sára elképedt. Judit a szájából vette ki a szavakat. És igaza volt. Sára néhány másodpercnyi habozás után döntött. Ajka körül kis félmosoly játszadozott, miközben választ adott.

- Tudja, hogy mit gondolok? Azt, hogy ez... egy nagyszerű ötlet.